

[Per Federspiel.]

noget vigtigt, gøre det til noget væsentligt. Det er utvivlsomt noget for verdensfreden meget væsentligt, men muligheden for at øve nogen form for dansk indflydelse på dette forhold kan vel nok ikke siges at være til stede. Det er et politisk problem, som har pint verden, som har pint De Forenede Stater, som vel nok har pint os alle, og som synes at være ganske langsomt ved at finde sin løsning gennem den amerikanske tilbagetrækning. Men er der nu nogen som helst fornuftig mening i, at vi fra dansk side pludselig skulle blande os i dette forhold, at vi pludselig fra dansk side skulle foretage en demonstration? — for andet og mere kan det aldrig nogen sinde blive eller blive opfattet som. En demonstration mod hvad? Det kan kun tydes som en demonstration mod De Forenede Stater. En sådan demonstration vil bunde i en dyb uvidenhed om, hvad det egentlig er, der foregår i Vietnam. Den udvidelse af konflikten, der er sket, er jo sket ved Nordvietnams indmarch i Laos, et fredeligt, neutralt land, der tilfældigvis har den eneste landevej, ad hvilken man kan bevæge sig fra Nordvietnam ned mod Saigonområdet. Det er et med andre ord udgangspunktet. Derefter foretager man fra Sydvietnam, ubestrideligt med amerikansk støtte, en modaktion. Det er et led i hele den krigsførelse, som man kan beklage, men som vi i hvert fald fra dansk side ikke har den ringeste indflydelse på.

Jeg gik udførligt ind på nødvendigheden af en sammenhæng i vores udenrigspolitik; der må være en konsekvens og en logik i den. Logikken er den, at vi er et europæisk land, der må føre en europæisk politik. Efter ønsker, der er fremsat fra socialdemokratiets side, har udenrigsministeren jo undersøgt, hvordan stillingen er i en række europæiske lande, både lande, som vi er allierede med, og neutrale lande. Intetsteds har han fundet nogen som helst forståelse for, at der skulle være nogen interesse i at anerkende Nordvietnam ved udsendelse af diplomatiske repræsentanter. Det er med andre ord et skridt, der vil være helt i strid med den europæiske politik, som vi i øvrigt stræber efter at følge.

Det er vel nok den væsentligste grund til, at dette dagsordensforslag må afvises. Nu

glemte jo hr. Per Hækkerup i første omgang at forklare, hvilken paternitet dette forslag egentlig havde. Om han betragtede sig som moderen og glemte faderen, eller om han betragtede sig som faderen og glemte moderen, skal jeg lade være usagt, men i anden omgang fik han i hvert fald tilkendegivet, at det stammede fra en alliance mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det giver visse perspektiver, og det giver også visse perspektiver i retning af det, som hr. Per Hækkerup kritiserede hr. Per Møller for at have skrevet. Jeg synes nok, at hr. Per Hækkerups imødegåelse af dette var noget svag. Hr. Per Hækkerup snakkede om en hr. Cleaver, som han havde glemt, men en hr. Cleaver, som dog vist optog en hel dag her i tinget — ganske unødigt, men det gjorde han altså.

Det var et tilfælde, hvor man fra socialdemokratiets side ganske klart tilkendegav, at man støttede en politik, der byggede på vold. Det er ikke nogen særlig ansvarlig politik. Og jeg minder om, at hr. K. B. Andersen ved forskellige lejligheder har slået til lyd for, at den danske u-landshjælp skulle anvendes til støtte for frihedsstyrkerne, det vil med andre ord sige oprørsbevægelserne, i lande, som vi diplomatisk anerkender. Jeg tror ikke, disse betragtninger, som socialdemokratiet er henfaldet til i sin oppositionsperiode, kan siges at være særlig ansvarlige og velovervejede.

Men jeg indrømmer, at det er bagateller, og jeg skal ligeledes give hr. Per Hækkerup min fulde anerkendelse for, at han på de væsentlige punkter i dansk udenrigspolitik følger den linje, som vi har respekteret socialdemokratiet for, og som er den linje, der kan samle dette høje ting. Men jeg tror ikke, hr. Per Hækkerup skal være så forfærdelig følsom over for, at man reagerer ved de excesser, der fra tid til anden viser sig på den socialdemokratiske udenrigspolitiske bane.

Ud fra disse betragtninger kan vi altså ikke fra venstres side acceptere den foreslåede dagsorden.

Jeg vil slutte med at sige, at det ville være temmelig trist, hvis en udenrigspolitisk debat om nærliggende og for danske interesser vitale emner skulle ende med en udtalelse om et så periferisk emne som striden i Vietnam.